

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/111/2016
Identifikačné číslo spisu:	3712204164
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3712204164.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ T., bývajúceho v C., 2/ V., bývajúcej v C., obaja zastúpení JUDr. Michaelou Macalákovou, advokátkou so sídlom v Žiline, J. Milca 11, proti žalovanému O., bývajúcemu v A., o obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 8 C 197/2014, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 30. decembra 2015, sp. zn. 6 Co 950/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica uznesením (v poradí druhým) z 15. októbra 2014, č. k. 8 C 197/2014-62 zamietol návrh na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4 C 484/1999 a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), ktoré ako dôvody obnovy konania uvádzali žalobcovia, predpokladá, že účastník dôkazy v pôvodnom konaní nemohol použiť bez svojej viny a teda bez jeho viny pre objektívne prekážky neboli použité. Podľa jeho názoru v danej veci dôkazy, na ktoré sa žalobcovia odvolávajú, už v čase rozhodovania o veci, ohľadom ktorej sa domáhajú obnovy konania existovali, žalobcovia mali možnosť sa s nimi oboznámiť a mohli ich použiť už v pôvodnom konaní. Podľa jeho názoru sa žalobcovia o skutočnostiach uvádzaných v liste Správy katastra Považská Bystrica z 28. marca 2012 (ďalej len „list správy katastra“) mohli dozvedieť už z predmetného rozhodnutia a tiež skôr z výpisu z registra obnovennej evidencie pozemkov, ku ktorému mohli podať námietky a z návrhu registra, ktorý bol k dispozícii k verejnému nahliadnutiu na obecnom úrade obce, kde bývajú a o tomto registri museli byť upovedomení vyhláškou na miestnej vývesnej tabuli a tiež prostredníctvom miestneho rozhlasu a regionálnej tlače. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že spracovaný register rozhodne bol známy aj znalcom, ktorí vo veci boli ustanovení a je reálne predpokladať, že naň prihliadali, resp. ak aj zistili iný stav, než bol zistený pri spracovávaní registra obnovennej evidencie pozemkov, tento považovali za správny a zodpovedajúci skutočnosti. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcov uznesením z 30. decembra 2015, sp. zn. 6 Co 950/2014 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v súvislosti s posudzovaním dôvodnosti návrhu na obnovu konania vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správny skutkový záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a podľa § 219 ods. 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu poukázal. Za potrebné považoval zopakovať, že všetky skutočnosti uvádzané žalobcami v návrhu na obnovu konania existovali už v čase rozhodovania súdu vo veci, ktorej obnovy konania sa žalobcovia domáhajú, boli žalobcom známe už v tomto pôvodnom konaní (výpis z registra obnovej evidencie pozemkov, návrh registra, rozhodnutie), pričom minimálne v roku 2004 mali preukázateľne možnosť sa s týmito dôkazmi oboznámiť a použiť ich v konaní, ktorého obnovy sa domáhajú. Ďalej odvolací súd uviedol, že aj podľa jeho názoru žalobcovia vo svojom návrhu neuviedli žiadne nové skutočnosti, rozhodnutia, alebo dôkazy, ktoré by neboli súdu v pôvodnom konaní známe, a ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Taktiež nezistil, že by v pôvodnom konaní nastala situácia, kedy by existovala objektívna prekážka k použitiu alebo vykonaniu nejakého dôkazu, ktorá by medzitým zanikla a preto nie je daný dôvod pre povolenie obnovy konania ani podľa § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Zároveň tiež poukázal na to, že spracovaný register bol známy aj znalcom, ktorí boli ustanovení v pôvodnom konaní, pričom ak aj znalci dospeli k iným záverom týkajúcim sa spornej parcely, než boli zistené pri spracovávaní registra obnovej evidencie pozemkov, tieto považovali po znaleckom dokazovaní za správne a zodpovedajúce reálnemu stavu. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

3. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podali dovolanie žalobcovia z dôvodu, že im bola postupom súdov odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Podľa ich názoru v danej veci nešlo o zamietnutie návrhu na obnovu konania pre nedostatok formálnych podmienok, procesnoprávnych väd, ale z dôvodu, že skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré uvádzajú ako dôvod obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. existovali už v čase rozhodovania súdov v pôvodnom konaní a boli im známe už v tomto pôvodnom konaní, ktorého obnovy konania sa domáhajú a teda neboli preukázané dôvody obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. Namietali tiež nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhli uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alebo uznesenie súdu prvej inštancie zmeniť tak, že obnovu konania povolí.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len „C.s.p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky, prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie v prejednávanej veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C.s.p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1, 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená

advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 a nasl. O.s.p.).

7. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

8. Ak dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania zistí, že tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietne ho bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

9. V preskúmvanej veci bolo dovolanie podané proti uzneseniu odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

10. Dovolanie žalobcov smeruje proti uzneseniu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

11. Dovolanie žalobcov by vzhľadom na to mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k vade tejto povahy, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade vymenovanej v § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné zistenie, že v konaní skutočne došlo k procesnej vade tejto povahy.

12. Dovolatelia netvrdia, že v konaní o návrhu na obnovu konania došlo k procesným vadám v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p.; existencia týchto väd ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z uvedených ustanovení nevyplýva.

13. Dovolatelia namietajú, že v konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

14. Z obsahu dovolania vyplýva možnosť, že dovolatelia namietajú procesnú vadu vyvodzujú z toho, že prvoinštančný a odvolací súd mali ich návrhu vyhovieť a obnovu konania povoliť, lebo tu bolo niekoľko „nových dôkazov“ v zmysle § 228 ods. 1 O.s.p. Pre tento prípad dovolací súd uvádza, že predmetná námietka by sa po obsahovej stránke týkala nesprávnosti právnych záverov súdov, konkrétne v otázke aplikácie § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. súdmi. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ale odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti len so znemožnením realizácie konkrétnych procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania a nie s právnym posúdením veci súdom zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom sa účastníkovi konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

15. Dovolatelia tvrdia, že v ich prípade došlo pri rozhodovaní o návrhu na obnovu konania k odmietnutiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), lebo súdy posudzovali prípustnosť obnovy iba z aspektu jedného z viacerých nimi uplatnených dôvodov (so zreteľom na rozhodnutie ROEP č. 4/B04 vydaným OPÚ v Považskej Bystrici) a nezaoberali sa ďalšími dôkazmi zakladajúcimi prípustnosť a opodstatnenosť obnovy, najmä oznámením Správy katastra Považská Bystrica z 28. marca 2012.

16. Zo spisu vyplýva, že návrh žalobcov na obnovu konania neobsahuje žiadnu konkretizáciu, v čom majú spočívať dôvody obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. V návrhu sa uvádza, že až oznámenie Správy katastra Považská Bystrica z 28. marca 2012 obsahuje informáciu o tom, že pozemky reg. KNE p. č. XXXX/XXX a XXXX/XXX sú zbytkom pozemkovoknižnej parcely č. XXXXX/X v k. ú. C. a že žalobcovia neboli osobami bežne spôsobilými k vyčítaniu tejto významnej skutočnosti z iných pridružených dokladov vrátane výpisu z registra obnovennej evidencie pozemkov, z kompletného návrhu registra, ktorý bol k dispozícii na Obecnom úrade Horná Mariková od 30. októbra 2002 do 28. novembra 2002 a ani z rozhodnutia o schválení registra č. 4/B04-00102-104-IR2.

17. K tejto argumentácii žalobcov je potrebné uviesť nasledovné:

18. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).

19. Zákon stanovuje na podanie návrhu na obnovu konania subjektívnu a objektívnu lehotu. Subjektívna lehota na podanie tohto návrhu je 3-mesačná; jej začiatok plyní od času, keď sa ten, kto obnovu navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť. Objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania je 3-ročná a začína plynúť od okamihu, kedy obnovou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť; po uplynutí 3-ročnej lehoty môže byť návrh na obnovu podaný len v prípadoch uvedených v § 230 ods. 2 O.s.p. Obe lehoty (subjektívna i objektívna) sú lehotami zákonnými a nie je možné ich predĺžiť ani skrátiť.

20. Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (*iudicium rescindens*) súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (*iudicium rescissorium*) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto

navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). V oboch prípadoch je procesná prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne že sa nemohli vykonať dôkazy. Táto podmienka nie je splnená, ak určitá skutočnosť, rozhodnutie alebo dôkaz existovali už v pôvodnom konaní a ten, kto navrhuje obnovu konania, o ich existencii vedel a mal aj dostatok podkladov potrebných na ich označenie a na splnenie svojej dôkaznej povinnosti v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p., avšak v pôvodnom konaní nimi nenavrhol vykonať dokazovanie.

21. O možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), ide vtedy, keď účastník v pôvodnom konaní síce označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak ním navrhnuté dôkazy nemohol súd vykonať z dôvodu prekážok objektívneho charakteru. Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie súdom v občianskom súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu (viď R 19/1975). Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. sa vzťahuje na prípady, v ktorých účastník konania tieto dôkazy voči súdu v pôvodnom konaní použil (dôkazy označil a navrhol ich vykonanie), nemohli byť ale súdom (ktorý vykonáva dokazovanie - viď § 122 ods. 1 O.s.p.) vykonané preto, lebo tomu bránila nejaká objektívna prekážka.

22. V zmysle vyššie uvedeného je z pohľadu dovolacieho súdu plne opodstatnená argumentácia súdov nižších inštancií akcentujúca to, že žalobcovia už v pôvodnom konaní mali vedomosť o znaleckom posudku M., ktorý identifikoval parc. pkn. č. XXXX ako parcelu KN XXXX a XXXX/X, teda potvrdil, že parc. KN-C XXXX/X bola vytvorená z pkn. parc. XXXX/X a po opätovnom nariadení znaleckého dokazovania znalec L. potvrdil správnosť znaleckého posudku M.. Žalobcovia taktiež mali vedomosť o spracovávaní ROEP Horná Maríková a rozhodnutí ROEP č. 4/B04-00102-104-IR2. Pokiaľ žalobcovia v návrhu na obnovu konania, na ktoré poukázali aj v dovolaní, označili za určujúci dôvod pre povolenie obnovy konania oznámenie Správy katastra Považská Bystrica z 28. marca 2012, je nespochybniteľným faktom, že pri spracovávaní ROEP Horná Maríková spracovateľ registra predložil spracovaný register na Okresný úrad, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v Považskej Bystrici 15. októbra 2002 a každému vlastníkovi so známym pobytom bol doručený výpis z registra obnovennej evidencie pozemkov so sprievodným listom s poučením o možnosti podania námietky.

23. Dovolatelia poukazujú na to, že až v roku 2012 sa oboznámili s oznámením správy katastra Považská Bystrica, nepopierajú ale, že už v pôvodnom konaní vedeli o skutočnosti, že im bol doručený výpis z registra obnovennej evidencie zo 17. októbra 2002. Záver súdov nižších inštancií o neprípustnosti obnovy konania je preto opodstatnený - žalobcovia už v pôvodnom konaní mali procesnú možnosť navrhnúť vykonanie dokazovania predmetným výpisom, prípadne inými dôkazmi viažucimi sa na jeho obsah. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je v tomto zmysle rozhodujúca sama existencia registra a výpis z registra obnovennej evidencie a procesná možnosť označiť ho za dôkaz, nie konkrétne rozhodnutie tvoriace jeho súčasť a otázka, či žalobcovia o tomto výpise a jeho obsahu vedeli. Subjektívny, ničím nepodložený predpoklad žalobcov o tom, ako a s akými výsledkami by asi prebiehalo dokazovanie súdom, pokiaľ by predmetný výpis označili za dôkaz, nie je z uvedeného hľadiska právne významný. Na podstate tohto právneho záveru dovolacieho súdu nemôže nič zmeniť skutočnosť, že žalobcovia mali údajne vedomosť o vydaní výpisu z registra obnovennej evidencie iba v časti, ktorej sa ich týkal, nie však (ako tvrdia) aj kompletom návrhu registra, ktorý bol k dispozícii k verejnému nahliadnutiu na obecnom úrade. Dovolací súd sa preto nestotožnil s ich názorom, že z hľadiska existencie dôvodu obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. nie je významné to, že žalobcovia vedeli o výpise z registra obnovennej evidencie pozemkov, o kompletom návrhu registra, ktorý bol k dispozícii na obecnom úrade Horná Maríková, o rozhodnutí o schválení registra č. 4/B04-00102-104, ale to, že neboli osobami bežne spôsobilými k vyčítaniu významných skutočností z týchto dokladov.

24. K tejto časti odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu treba dodať, že v danom prípade išlo o návrh na obnovu konania, ktorým bol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vydaný v sporovom konaní. Ide o druh civilného procesu, v ktorom zodpovednosť za výsledok konania spočíva predovšetkým na účastníkoch konania. Ide o zásadu, ktorá sa označuje ako „vigilantibus iura“ („každý nech si stráži svoje práva“), z ktorej okrem iného vyplýva priama závislosť ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania od ich súčinnosti.

25. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že procesným postupom súdov nižších inštancií nedošlo v prípade žalobcov k odňatiu možnosti pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a k odmietnutiu spravodlivosti (denegatio iustitiae).

26. Podľa názoru dovolateľov došlo k procesnej vade konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. tým, že sudy oboch nižších inštancií vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Procesná vada, na ktorú sa vzťahuje toto ustanovenie, je relevantný dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní. Sama táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá.

27. Obdobne nesprávne právne posúdenie veci, ktoré dovolatelia súdom tiež vytýkali, je relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý ale nezakladá prípustnosť dovolania.

28. Pri skúmaní prípustnosti dovolania žalobcov bolo zistené, že tento opravný prostriedok žalobcov nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a nepreukázala sa žalobcami tvrdená existencia procesnej vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcov podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.